

Câu chuyện về tha hương tình người.

Đó câu truyện thêm rõ ràng, tình người cũng cần nói thêm là mấy lúc sau này, trong mục đích cần tranh giành tiền vé đi đa, các hãng hàng không không còn serve thức ăn trên tàu cho hành khách economy class (trừ business class hay first class và những chuyến oversea long haul) mà thay vào đó chỉ bán sandwich, snack đơn giản hình thức BOB (buy on board) những bao đồ ăn thôi.

Tôi đi hành lý vào hộp trên đầu rồi ngồi xuống ghế. Đây là chuyến bay dài làm tôi nghĩ gì mình có một quyển sách hay để đọc trên phi trình. Có lẽ tôi cũng cần chút mệt mỏi. Vừa lúc trước khi máy bay cất cánh, một nhóm 10 người lính trẻ men theo lối đi và ngồi hút vào các chai thuốc rồi rác còn lại. Chúng tôi có gì để làm, tôi bắt đầu gọi chuyến người lính người gần nhất:

- Các cậu đi đâu vậy?

- Petawawa. Chúng tôi sẽ có hai tuần để tham huấn luyện một chương trình huấn luyện để biết rồi sau đó sẽ bổ sung tại A Phú Hân.

Sau khi máy bay cất cánh để mệt mỏi thì tiếng loa thông báo là trên máy bay có bán thức ăn

những đồng trong bao giá 5 mét kim.

Cũng còn lâu lắm chuyến bay mới tới phía Đông nên tôi quyết định mua một bao đồ ăn để vừa ăn vừa giải thì giờ... Khi tôi móc bóp lấy tiền thì chợt nghe một người lính hỏi bạn mình là có muốn mua thức ăn không.

- Không! Có vẻ như mức quá đó... Bao lunch gì mà tới 5\$.

Thôi tao ráng đi tới căn cứ hơn hay.

Và anh lính trẻ gật gù đồng ý với bạn.

Tôi đi một chút nhìn chung quanh thì thấy một người lính khác cũng không có ý định mua gì cả mặc dù lúc đó cũng đã tới giờ ăn trưa rồi. Một ý nghĩ chợt đến trong đầu, tôi gọi người đó tới phòng viên tới để đưa cho bà ta 50\$ và nói:

- Xin bà vui lòng lấy thức ăn cho những người lính này.

Người tiếp viên ngạc nhiên nhìn mặt tôi lấy tay tôi, qua đôi mắt long lanh nhìn vì xúc động, bà ngỡ ngàng cảm ơn tôi và nghẹn ngào:

- Con trai tôi cũng là một quân nhân đang chiến đấu tại Iraq. Nghĩa cả nhà ông như đang dành cho nó vậy. Rồi bà xấp xỉ đi lấy 10 bọc đồ ăn trao cho tất cả các người lính trên tàu. Sau đó bà đồng ý chỉ tôi hỏi:

- Thưa ông dùng gì? Bò, gà rồi heo heo.

- Xin cho tôi gà

Tôi trả lại bà ta trong một thoáng ngạc nhiên vì theo tôi biết hàng economy bây giờ chỉ có BOB thôi mà.

Người tiếp viên đi về phía trước của máy bay để một phút sau trở lại với nguyên khay thức ăn nóng hỏi dành cho hành khách vé hàng nhớt, bà trở lại nói với tôi:

- Đây là tấm lòng tri ân nhỏ của những người trên chuyến bay này dành cho ông

Sau khi ăn xong với tâm trạng sảng khoái như nhàn, tôi bước tới phòng vệ sinh ở phía sau cùng. Trên đường đi, một người đàn ông thành lĩnh đồng lên chặn tôi lại nói:

- Tôi rất cảm ơn việc ông làm, xin ông cho tôi được chia phần mà vui lòng nhé cho.

Nói xong, ông ta cúi vào tay tôi 25 mét kim.

Sau đó không lâu, viên phi công trẻ tuổi buồng lái vừa đi vừa nhìn sổ ghi trên hành lý, linh cảm khi tôi thêm mong ông ta đồng ý mua tôi những Chúa ơi! Ông ta đồng ý ngay hàng ghế của tôi rồi cười rồi thở tếu tếu và chìa tay ra nói:

- Tôi muốn được bắt tay ông

Cả chúng đã, tôi nắm lấy an toàn đồng ý bắt tay viên phi công trẻ.

Vội giải ngân hân hoan, ông ta nói lớn như để mọi người cùng nghe:

- Tôi cũng đã từng là một quân nhân và cũng là phi công chiến đấu. Có một lần có người cũng mua cho tôi thức ăn. Điêu đó thức ăn thật ngon cả một tấm lòng tốt đẹp mà tôi không bao giờ quên.

Cả một tràng pháo tay tán thưởng vang dội làm tôi bối rối vì mức cả.

Chỉ với một hành động như một tấm gương của tôi mà đánh đồng lòng tâm con người đến thế sao?

Vì chuyến bay quá dài nên có một lúc, tôi phải đi về phía trước để rửa gân cổ thì bỗng nhiên có một nam hành khách ngồi trên tôi để sáu dây đưa tay ra bắt và để lại trong tay tôi cũng 25 mét kim.

Bầu không khí trên chuyến bay thật nhẹ nhàng và chan hoà tình người cho tới khi máy bay hạ cánh. Tôi lấy hành lý và bước xuống bước ra khi vừa tới cửa máy bay thì một người đàn ông chặn tôi lại và nhét nhanh vào túi áo tôi một thứ gì đó xong ông ta vội vã bước đi mà không nói một lời. Lại thêm 25\$ nữa.

Những người lính

Tác Giả: Nguyễn Trăn

Thứ Tư, 11 Tháng 11 Năm 2009 07:56

Nếu tính ra, tôi chỉ có 50\$ mà bây giờ thu lại tôi 75\$. Kiếm được 25\$ dè dàng đến thế sao! À ! Quên! Còn bữa ăn thật ngon miệng nữa chứ.

Đúng là khi ta làm phải thì không bao giờ là trễ.

Tôi vui vẻ bước nhanh vào cửa phi trường thì thấy mấy người lính trẻ kiếm điếm nhân số để chuộc bữa ăn miễn phí. Tôi tiến tới trao cho họ 75 mã kim và nói:

- Tôi phi trường với tôi ở phía kia xa. Mà bây giờ cũng đã tới giờ đi đến bữa ăn miễn phí cái sandwich chứ. Chúa sao bạn nên cho các cậu.

Mấy người lính trẻ trong ngày hôm đó chắc đã rời khỏi chuyến bay trong tâm trạng yêu thích và kính mến những hành khách đáng hành. Tôi hằng hái bước tới xe với tôi thì thấy mấy người cho tới cửa sổ để chờ trong an bình.

Những chàng trai này đã hy sinh tính mạng cho quê hương mà tôi chỉ biết có một vài phần ăn.

Thật là quá ít ỏi nếu không muốn nói là chỉ trong muôn một.

Nghĩ xa hơn nữa, người lính chỉ cần binh đã từng đánh đuổi kẻ thù khi viết lên chi phí của trường để tên người nhận là “Hiệp Chàng Quê” mà số tiền có thể lên đến chính sinh mạng của họ.

Đó là một vinh dự rất cao là có một phần dành cho họ những thanh ôi! Có nhiều người đã không cần biết tới và bỏ quên họ.

Xin Chúa ban sức mạnh và lòng can đảm cho bữa chuyến tiếp câu chuyện này tôi biết quên biết.

Riêng tôi thì đã làm xong.

